WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 20 maja 2010 r. *

W sprawie C-583/08 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 22 grudnia 2008 r.,

Christos Gogos, urzędnik Komisji Europejskiej, zamieszkały w Waterloo (Belgia), reprezentowany przez N. Korogiannakisa oraz P. Katsimani, dikigoroi,

wnoszący odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez J. Curralla, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez P.I. Anestisa, dikigoros, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: grecki.

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, prezes izby, E. Levits, A. Borg Barthet (sprawozdawca), J.J. Kasel i M. Safjan, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,
sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 28 stycznia 2010 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 4 marca 2010 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swoim odwołaniu C. Gogos żąda uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-66/04 Gogos przeciwko Komisji (dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), którym oddalono jego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich o zaszeregowaniu go do grupy A 7, stopień 3 (zwanej

dalej „decyzją o zaszeregowaniu") i decyzji z dnia 24 listopada 2003 r. o oddaleniu zażalenia na decyzję o zaszeregowaniu, które złożył do organu powołującego (zwanej dalej „decyzją w przedmiocie zażalenia").

Ramy prawne

2 Artykuł 31 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich w wersji obowiązującej w czasie, gdy miały miejsce okoliczności leżące u podstaw niniejszego postępowania (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym") stanowił:

„1. […] kandydaci są powoływani na urzędników, przy czym:

— urzędnicy kategorii A […]: do bazowej grupy zaszeregowania w ramach właściwej im kategorii […];

2. Jednakże, organ powołujący może stosować wyjątki od powyższych przepisów [ust. 1] z zastrzeżeniem następujących ograniczeń:

[…]

b) w innych [niż A 1, A 2, A 3 i LA 3] grupach zaszeregowania jedynie w odniesieniu do:

— jednej trzeciej powołań na zwolnione stanowiska;

— połowy powołań na nowo powstałe stanowiska.

[…]”.

3 Artykuł 32 akapity pierwszy i drugi regulaminu pracowniczego stanowił:

„Zatrudnianemu urzędnikowi przyznaje [się] pierwszy stopień w jego grupie zaszeregowania.

Jednakże, organ powołujący, biorąc pod uwagę wykształcenie oraz szczególne doświadczenie zawodowe danej osoby, może zaklasyfikować go na wyższym stopniu w ramach danej grupy zaszeregowania; przyznanie wyższego stopnia nie może przekraczać 72 miesięcy w grupach zaszeregowania A 1–A 4, LA 3 i LA 4 oraz 48 miesięcy w pozostałych grupach zaszeregowania”.

4 Artykuł 45 ust. 2 regulaminu pracowniczego stanowił:

„Urzędnik może zostać przeniesiony z jednej kategorii lub kategorii specjalnej do innej lub awansowany do innej kategorii wyłącznie na podstawie konkursu".

5 Zgodnie z art. 46 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego:

„Urzędnikowi powołanemu do wyższej grupy zaszeregowania przysługuje, w ramach nowej grupy zaszeregowania, stopień odpowiadający umownemu stopniowi równemu lub o jeden stopień wyższemu, niż stopień osiągnięty w jego poprzedniej grupie zaszeregowania, zwiększony o kwotę następującej co dwa lata podwyżki należnej w ramach nowej grupy zaszeregowania".

6 Artykuł 91 ust. 1 regulaminu pracowniczego stanowi co następuje:

„Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy w zakresie rozstrzygania wszelkich sporów pomiędzy Wspólnotami a osobami, wobec których stosuje się niniejszy regulamin pracowniczy, w zakresie zgodności z prawem aktu, z którym wiążą się niekorzystne skutki dla danej osoby w rozumieniu art. 90 ust. 2. Trybunał Sprawiedliwości jest uprawniony do nieograniczonej kontroli prawidłowości decyzji oraz ma możliwość uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji w sporach o charakterze majątkowym".

Okoliczności powstania sporu

7 Okoliczności leżące u źródeł postępowania zostały przedstawione w zaskarżonym wyroku w następujący sposób:

„4 Christos Gogos, pracujący dla Wspólnot Europejskich od 1981 r. został zatrudniony przez Komisję w dniu 1 października 1986 r. w charakterze urzędnika kategorii B w grupie zaszeregowania 5, stopień 1.

5 W 1997 r. skarżący wziął udział w konkursie wewnętrznym COM/A/17/96 pozwalającym na przejście z kategorii B do kategorii A na stanowiska w grupach A 7/A 6. W rubryce »Warunki dopuszczenia do konkursu« wskazano, że do konkursu zostają dopuszczeni urzędnicy i członkowie personelu tymczasowego zaszeregowani do jednej z grup w ramach kategorii B, którzy posiadają co najmniej siedmioletni staż pracy w tej kategorii. W rubryce »Warunki zatrudnienia« wyjaśniono, że co do zasady powołanie następuje do bazowej grupy zaszeregowania.

6 Pismem z dnia 15 grudnia 1997 r. przewodniczący komisji konkursowej poinformował skarżącego o decyzji o nieumieszczeniu jego nazwiska na liście laureatów konkursu ze względu na to, że na egzaminie ustnym otrzymał 24 na 50 możliwych do zdobycia punktów, podczas gdy wymagane minimum wynosiło 25 pkt.

7 W następstwie skargi wniesionej przez skarżącego, wyrokiem z dnia 23 marca 2000 r. w sprawie T-95/98 Gogos przeciwko Komisji (RecFP s. I-A-51 i II-219) Sąd stwierdził nieważność wspomnianej decyzji komisji konkursowej, między innymi z tego względu, że komisja nie była w stanie zapewnić równego traktowania wszystkich kandydatów podczas egzaminów ustnych spornego konkursu.

8 W konsekwencji Komisja wezwała skarżącego do ponownego przystąpienia do egzaminu ustnego w dniu 25 września 2000 r. Skarżący nie przeszedł pomyślnie tego egzaminu i dlatego wniósł do Sądu kolejną skargę, która zarejestrowana została pod sygnaturą T-97/01. W ramach zawartej między stronami ugody Komisja zobowiązała się do wyjątkowego przedłużenia postępowania selekcyjnego COM/A/17/96 jedynie w odniesieniu do skarżącego (zob. postanowienie Sądu z dnia 21 października 2002 r. w sprawie T-97/01). Tym samym w dniu 8 listopada 2002 r. skarżący przystąpił do egzaminu ustnego po raz trzeci.

9 Pismem z dnia 15 listopada 2002 r. Komisja poinformowała skarżącego, że przeszedł pomyślnie ten egzamin i że jego nazwisko zostało umieszczone na liście laureatów konkursu COM/A/17/96.

10 Następnie skarżący został powołany na urzędnika ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2003 r. i zatrudniony w Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Regionalnej, czyli w tej samej, w której pracował od chwili zatrudnienia w charakterze urzędnika kategorii B w 1986 r.

11 W dniu 31 marca 2003 r. skarżący został poinformowany o decyzji […] organu powołującego o zaszeregowaniu go do grupy A7, stopień 3 ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2003 r. […].

12 W dniu 30 czerwca 2003 r. skarżący złożył na podstawie art.90 ust. 2 regulaminu pracowniczego zażalenie na decyzję [o zaszeregowaniu]. W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł naruszenie art. 31 i 45 regulaminu pracowniczego, art. 233 WE, zasady równego traktowania oraz postanowień ugody zawartej między stronami w ramach sprawy T-97/01. Stwierdził on, że pomyślne przejście rozpatrywanego konkursu powinno wywoływać skutki od chwili pierwszego egzaminu ustnego, czyli od dnia 15 grudnia 1997 r., ponieważ postępowanie konkursowe zostało ponownie otwarte w odniesieniu do jego osoby. Podniósł on wreszcie, że uwzględniając jego doświadczenie zawodowe, które jest cenne w świetle bardzo poszukiwanego profilu zawodowego, powinien on zostać zaszeregowany do grupy A 6 ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2002 r. ze względu na to, że pierwsze

awanse laureatów konkursu wewnętrznego COM/A/17/96 do grupy A 6 miały miejsce już w dniu 1 stycznia 2001 r. i że zdecydowana większość osób została awansowana do tej grupy w 2003 r.

13 Decyzją organu powołującego z dnia 24 listopada 2003 r. zażalenie zostało oddalone […]. Zgodnie z tą decyzją art. 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego nie znajduje zastosowania w tym przypadku, ponieważ dotyczy on wyłącznie nowych urzędników. Nie można go zatem zastosować wobec skarżącego, który był już urzędnikiem kategorii B. W każdym razie jego akta osobowe nie zawierały żadnych wyjątkowych danych w odniesieniu do pięciu kryteriów, na podstawie których zaszeregowuje się urzędników w chwili podjęcia służby, czyli profilu uniwersyteckiego, czasu trwania i charakteru doświadczenia zawodowego, znaczenia doświadczenia zawodowego dla zajmowanego stanowiska i szczególnych cech profilu zawodowego w kontekście rynku pracy. Organ powołujący uznał natomiast, że prawidłowo ustalono grupę i stopień zaszeregowania skarżącego na podstawie art. 46 regulaminu pracowniczego".

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

8 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 lutego 2004 r. C. Gogos wnosił o stwierdzenie nieważności decyzji o zaszeregowaniu i decyzji w przedmiocie zażalenia oraz o obciążenie Komisji kosztami postępowania lub ewentualnie o obciążenie każdej ze stron własnymi kosztami.

9 W uzasadnieniu skargi skarżący podniósł tytułem głównego zarzutu naruszenie art. 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego. Utrzymywał on ponadto, że poprzez niezastosowanie wobec niego tego przepisu organ powołujący naruszył w konsekwencji również art. 233 WE oraz zasady równego traktowania, słuszności, dobrej administracji i ekspektatywy rozwoju kariery zawodowej.

10 Sąd w pierwszej kolejności zauważył w pkt 30 zaskarżonego wyroku, że chociaż wykładnia językowa art. 45 ust. 2 i art. 31 ust. 1 i 2 regulaminu pracowniczego nie stoi na przeszkodzie temu, aby na podstawie wspomnianego art. 31 ust. 2 urzędnik został powołany do wyższej grupy zaszeregowania, w sytuacji gdy pomyślnie przejdzie konkurs wewnętrzny zmiany kategorii, to jednak systematyka i cele tych przepisów sprzeciwiają się temu. Sąd wywiódł stąd w pkt 35 tego wyroku, że przepis ten nie znajdował zastosowania wobec skarżącego.

11 Następnie Sąd uznał w pkt 36 zaskarżonego wyroku, że nawet gdyby wspomniany przepis znajdował zastosowanie do rozpatrywanej sytuacji, to nie skutkowałoby to prawem skarżącego do zaszeregowania do grupy A 6. Sąd orzekł bowiem w pkt 41 tego wyroku, że w ustanowionych w art. 31 regulaminu pracowniczego ramach Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania zarówno jeśli chodzi o ustalenie, czy stanowisko, które ma być obsadzone wymaga zatrudnienia urzędnika o szczególnych kwalifikacjach lub czy urzędnik ten posiada wyjątkowe kwalifikacje, jak i gdy chodzi o zbadanie skutków takich ustaleń. Trybunał wywiódł stąd w pkt 42 wspomnianego wyroku, że nie może zastąpić oceny organu powołującego swoją własną oceną i tym samym może tylko ograniczyć się do zbadania, czy miało miejsce naruszenie istotnego wymogu proceduralnego, czy organ powołujący nie oparł swej decyzji o niedokładny lub niepełny stan faktyczny, czy decyzja nie stanowi nadużycia władzy, czy nie dopuszczono się oczywistego błędu w ocenie i czy decyzja jest wystarczająco uzasadniona.

12 Sąd zauważył najpierw, że skarżący nie przedstawił żadnej okoliczności pozwalającej na uznanie, że taka sytuacja miała miejsce, a następnie orzekł w pkt 44 zaskarżonego wyroku, że nieprawidłowości, których zdaniem skarżącego Komisja miała się dopuścić przy zatrudnianiu go, polegające na naruszeniu art. 233 WE oraz zasad równego traktowania, słuszności, dobrej administracji i ekspektatywy rozwoju kariery zawodowej nie mogą wpływać na samą zgodność z prawem zakwestionowanej przez skarżącego decyzji o zaszeregowaniu.

13 Sąd uznał ponadto w pkt 45 zaskarżonego wyroku, że ponieważ ocena wyjątkowego charakteru kwalifikacji nowo zatrudnionego urzędnika nie może być przeprowadzana w oderwaniu, lecz powinna być dokonana w odniesieniu do stanowiska, na którym ten został zatrudniony, ocena ta ma charakter kazuistyczny, co sprzeciwia się temu, aby skarżący mógł skutecznie podnosić naruszenie zasady równego traktowania.

14 W pkt 47 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł wreszcie, że chociaż zorganizowanie nowego egzaminu ustnego dla skarżącego mogło powodować opóźnienie w przejściu do kategorii A, a także w nabyciu minimalnego stażu pracy w grupie zaszeregowania A 7 w wymiarze dwóch lat, wymaganego na podstawie art. 45 regulaminu pracowniczego, aby móc ubiegać się o awans do grupy zaszeregowania A 6, i potencjalnie pozbawiło go szansy wcześniejszego zatrudnienia w ramach kategorii A i możliwości uwzględnienia jego osoby w kolejnych postępowaniach w sprawie awansów, to jednak skarżący nie wniósł do Sądu żądania odszkodowania o charakterze pieniężnym w tym zakresie.

15 Po tym jak Sąd stwierdził, że Komisja przyczyniła się swoim zachowaniem, które doprowadziło do konieczności zorganizowania trzech egzaminów ustnych dla skarżącego, do rozpoczęcia sporu, obciążył następnie Komisję, na podstawie art. 87 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Żądania stron

16 Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku,

— stwierdzenie nieważności decyzji o zaszeregowaniu i decyzji w przedmiocie zażalenia,

— skorzystanie z przysługującego Trybunałowi nieograniczonego prawa orzekania w celu zasądzenia na rzecz wnoszącego odwołanie kwoty 538 121,79 EUR tytułem odszkodowania za poniesione w związku z wynikłym z decyzji o zaszeregowaniu niezgodnym z prawem zachowaniem Komisji straty finansowe, których skutki wzmocniła reforma regulaminu pracowniczego, a które to skutki wnoszący odwołanie będzie odczuwał przez całe swoje życie,

— zasądzenie na jego rzecz kwoty 50 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za zwłokę w wydaniu rozstrzygnięcia przez sąd orzekający w pierwszej instancji,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez niego w postępowaniu w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.

17 Komisja wnosi o oddalenie odwołania jak i żądania naprawienia szkody, opartego na zarzucie przewlekłości postępowania oraz o obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

18 W uzasadnieniu odwołania wnoszący je podnosi dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy braków w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a drugi naruszenia prawa, którego dopuścił się Sąd, gdy nie skorzystał z przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania w celu zasądzenia z urzędu na rzecz wnoszącego odwołanie odszkodowania za uszczerbek w rozwoju jego kariery zawodowej. Wnosi on ponadto o odszkodowanie w związku z przewlekłością postępowania przed Sądem.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

19 W drodze pierwszego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd zaniechał rozpatrzenia pięciu z sześciu zarzutów stwierdzenia nieważności, przedstawionych przez niego przed Sądem i w rezultacie niewystarczająco uzasadnił oddalenie skargi na decyzję o zaszeregowaniu i na decyzję w przedmiocie zażalenia.

20 Utrzymuje w szczególności, że Sąd bez uzasadnienia i w oparciu o całkowicie arbitralne rozumowanie oddalił zarzuty stwierdzenia nieważności dotyczące naruszenia odpowiednio art. 233 WE, zasad równego traktowania, słuszności, dobrej administracji i ekspektatywy rozwoju kariery zawodowej.

21 Wnoszący odwołanie podnosi ponadto, że Sąd miał obowiązek autonomicznego rozpatrzenia zarzutu dotyczącego naruszenia zasady równego traktowania, gdyż taka analiza nie jest zależna od ustalenia, czy występują przesłanki zawarte w art. 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

22 Komisja utrzymuje, że zarzut ten jest niedopuszczalny. Jej zdaniem C. Gogos podniósł w pierwszej instancji tylko jeden zarzut stwierdzenia nieważności, który dotyczył wyłącznie naruszenia art. 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego, a pozostałe przepisy i zasady zostały podniesione jedynie pomocniczo. Zdaniem Komisji, próbując przekształcić te uzupełniające argumenty w autonomiczne zarzuty stwierdzenia nieważności na etapie odwołania, wnoszący odwołanie podnosi w rzeczywistości nowe zarzuty.

Ocena Trybunału

— W przedmiocie dopuszczalności

23 Na wstępie należy przypomnieć, że jak wynika z art. 42 § 2 akapit pierwszy w związku z art. 118 regulaminu postępowania przed Trybunałem, podnoszenie nowych zarzutów na etapie odwołania jest niedozwolone.

24 Jak jednak zauważyła rzecznik generalny w pkt 33 opinii, celem tych przepisów jest, zgodnie z treścią art. 113 § 2 wspomnianego regulaminu postępowania, uniknięcie sytuacji, w której odwołanie zmienia przedmiot postępowania przed Sądem (zob. podobnie wyroki: z dnia 1 czerwca 1994 r. w sprawie C-136/92 P Komisja przeciwko Brazzelliemu Lualdiemu i in., Rec. s. I-1981, pkt 57–59; z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5425, pkt 165; z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie C-229/05 P, PKK i KNK przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-439, pkt 66 oraz z dnia 2 kwietnia 2009 r. w sprawie C-202/07 P France Télécom przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-2369, pkt 60).

25 Tymczasem w niniejszym przypadku należy stwierdzić, jak zauważyła rzecznik generalny w pkt 34 opinii, że w swojej skardze do Sądu C. Gogos poświęcił wiele miejsca art. 233 WE i zasadom równego traktowania, słuszności, dobrej administracji i ekspektatywy rozwoju kariery zawodowej.

26 W ramach odwołania podnosi on, że istotne fragmenty argumentacji przedstawionej przez niego w pierwszej instancji zostały w niewystarczającym zakresie uwzględnione w zaskarżonym wyroku i wnosi do Trybunału o zbadanie, czy Sąd rozpatrzył

przedstawione mu dowody w sposób zgodny z obowiązującymi wymogami prawnymi w uzasadnieniu wyroku.

27 Tym samym należy uznać, że pierwszy zarzut odwołania nie powoduje rozszerzenia przedmiotu sporu przed Trybunałem w porównaniu z przedmiotem sporu rozpatrywanym przez Sąd.

28 W konsekwencji zarzut ten należy uznać za dopuszczalny.

— Co do istoty

29 Należy przypomnieć, że zarzut dotyczący braku rozpatrzenia przez Sąd zarzutu podniesionego w pierwszej instancji sprowadza się zasadniczo do podniesienia naruszenia obowiązku uzasadnienia, który wynika z art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej znajdującego zastosowanie wobec Sądu Unii Europejskiej na podstawie art. 53 akapit pierwszy tego statutu i art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem (zob. podobnie wyroki: z dnia 1 października 1991 r. w sprawie C-283/90 P Vidrányi przeciwko Komisji, Rec. s. I-4339, pkt 29 i z dnia 11 września 2003 r. w sprawie C-197/99 P Belgia przeciwko Komisji, Rec. s. I-8461, pkt 80 w związku z pkt 83).

30 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem spoczywający na Sądzie obowiązek uzasadnienia nie wymaga, by Sąd przedstawił wywód, w którym wyczerpująco rozpatrzyłby każdy z argumentów wysuniętych przez strony postępowania z osobna, a tym samym przedstawione przez Sąd uzasadnienie może być dorozumiane, jeżeli tylko pozwala zainteresowanym zapoznać się z powodami nieuwzględnienia ich argumentów przez Sąd i zapewnia Trybunałowi wystarczający materiał do sprawowania kontroli (zob. w szczególności wyroki: z dnia 9 października 2008 r. w sprawie C-16/07 P Chetcuti

przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-7469, pkt 87 i z dnia 16 lipca 2009 r. w sprawie C-440/07 P Komisja przeciwko Schneider Electric, Zb.Orz. s. I-6413, pkt 135).

31 W niniejszej sprawie z zaskarżonego wyroku wynika jasno, że Sąd odniósł się do argumentacji wnoszącego odwołanie, zgodnie z którą nie stosując wobec niego art. 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego, Komisja naruszyła w konsekwencji art. 233 WE oraz zasady równego traktowania, słuszności, dobrej administracji i ekspektatywy rozwoju kariery zawodowej.

32 Po oddaleniu zarzutu dotyczącego naruszenia art. 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego Sąd zauważył bowiem w pkt 44 zaskarżonego wyroku, że w konsekwencji „nieprawidłowości, których zdaniem skarżącego Komisja miała się dopuścić przy zatrudnianiu go, polegające na naruszeniu art. 233 WE oraz zasad równego traktowania, słuszności, dobrej administracji i ekspektatywy rozwoju kariery zawodowej nie mogą wpływać na samą zgodność z prawem zakwestionowanej przez skarżącego decyzji o zaszeregowaniu".

33 Należy więc stwierdzić, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd oddalił rozpatrywane zarzuty z tych samych powodów, na których oparł się, gdy oddalił zarzut naruszenia art. 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

34 Jeśli chodzi o argumentację wnoszącego odwołanie, zgodnie z którą Sąd miał obowiązek zbadania w sposób autonomiczny zasady równego traktowania, należy zauważyć, że powody, dla których Sąd uznał, że zasada ta nie pozwala na zaszeregowanie wnoszącego odwołanie do wyższej grupy zostały wyraźnie przedstawione w pkt 45 i 46 zaskarżonego wyroku.

35 Okoliczność, że Sąd jest co do istoty innego zdania niż wnoszący odwołanie, nie oznacza sama w sobie braków w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (wyrok z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie C-362/05 P Wunenburger przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-4333, pkt 80).

36 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku stwarza w stopniu wymaganym przez prawo możliwość poznania powodów, dla których Sąd oddalił zarzuty podniesione przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji.

37 W konsekwencji należy oddalić podniesiony przez wnoszącego odwołanie pierwszy zarzut odwołania z uwagi na jego bezzasadność.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

38 W drodze drugiego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie skorzystał z przysługującego mu w sporach o charakterze majątkowym nieograniczonego prawa orzekania w celu zasądzenia na jego rzecz odszkodowania z urzędu.

39 Wnoszący odwołanie kwestionuje w szczególności pkt 47 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd orzekł zasadniczo, że chociaż zorganizowanie nowego egzaminu ustnego mogło powodować opóźnienie w przejściu wnoszącego odwołanie do kategorii A i w konsekwencji opóźnienie możliwości awansu w ramach tej nowej kategorii,

to jednak nie wniósł do Sądu żądania odszkodowania o charakterze pieniężnym w tym zakresie.

40 Komisja utrzymuje, że zarzut ten jest niedopuszczalny, gdyż został podniesiony po raz pierwszy na etapie odwołania. Komisja dodaje, że w każdym razie w niniejszym przypadku brak było jakichkolwiek względów przemawiających za zasądzeniem odszkodowania na rzecz wnoszącego odwołanie, a co za tym idzie jakiejkolwiek podstawy do skorzystania przez Sąd z przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania w sporach o charakterze majątkowym.

Ocena Trybunału

— W przedmiocie dopuszczalności

41 Jak zauważyła rzecznik generalny w pkt 50 opinii, kwestia, czy Sąd miał obowiązek zasądzenia odszkodowania pieniężnego na rzecz wnoszącego odwołanie z urzędu jest kwestią prawną, która może stanowić przedmiot odwołania i której dopuszczalność nie jest uwarunkowana podniesieniem żądania odszkodowania przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji.

42 Taki argument, który sprowadza się zasadniczo do zarzutu nieskorzystania przez Sąd z zakresu jego kompetencji nie może bowiem, z uwagi na swój charakter, zostać

podniesiony w pierwszej instancji, a w rezultacie wysunięty przez Komisję zarzut niedopuszczalności musi zostać oddalony.

43 W konsekwencji drugi zarzut odwołania podniesiony przez wnoszącego odwołanie należy uznać za dopuszczalny.

— Co do istoty

44 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w przypadku sporów o charakterze majątkowym Sądowi przysługuje, na podstawie art. 91 ust. 1 zdanie drugie regulaminu pracowniczego, nieograniczone prawo orzekania, w ramach którego może on zasądzić z urzędu, jeśli zaistnieje taka sytuacja, odszkodowanie od strony pozwanej za szkodę spowodowaną jej działaniem i w takim przypadku oszacować poniesioną szkodę ex aequo et bono, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności danej sprawy (zob. w szczególności wyroki: z dnia 5 czerwca 1980 r. w sprawie 24/79 Oberthür przeciwko Komisji, Rec. s. 1743, pkt 14; z dnia 27 października 1987 r. w sprawach połączonych 176/86 i 177/86 Houyoux i Guery przeciwko Komisji, Rec. s. 4333, pkt 16; z dnia 17 kwietnia 1997 r. w sprawie C-90/95 P De Compte przeciwko Parlamentowi, Rec. s. I-1999, pkt 45 i z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie C-348/06 P Komisja przeciwko Girardot, Zb.Orz. s. I-833, pkt 58).

45 W rozumieniu tego przepisu „spory o charakterze majątkowym" stanowią skargi urzędników lub pracowników dotyczące odpowiedzialności instytucji, oraz wszystkie skargi o zapłatę przez instytucje na rzecz urzędnika lub pracownika kwoty, którą ten uważa za należną na podstawie regulaminu pracowniczego lub innego aktu prawnego mającego zastosowanie do stosunku pracy wiążącego go z instytucją (zob. wyrok z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie C-135/06 P Weißenfels przeciwko Parlamentowi, Zb.Orz. s. I-12041, pkt 65).

46 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału spór o charakterze majątkowym może w rozumieniu art. 91 ust. 1 regulaminu pracowniczego powstać również w następstwie wniesienia przez urzędnika skargi mającej na celu stwierdzenie nieważności decyzji mającej wpływ na jego sytuację na gruncie regulaminu pracowniczego (zob. ww. wyroki w sprawie Oberthür przeciwko Komisji, pkt 14 i w sprawie Houyoux i Guery przeciwko Komisji, pkt 16 w związku z pkt 1).

47 W szczególności Trybunał orzekł już, że skarga, w drodze której urzędnik wnosi o wydanie rozstrzygnięcia sądowego w przedmiocie zgodności z prawem jego zaszeregowania prowadzi do powstania sporu o charakterze majątkowym (wyrok z dnia 8 lipca 1965 r. w sprawie 83/63 Krawczynski przeciwko Komisji, Rec. s. 773, 786). Jak zauważyła rzecznik generalny w pkt 58 opinii, wniosek ten opiera się na założeniu, zgodnie z którym podjęta przez organ powołujący decyzja o zaszeregowaniu wywołuje nie tylko skutki dotyczące kariery zainteresowanej osoby i jej pozycji w ramach hierarchii, ale również bezpośrednie skutki w zakresie jej praw majątkowych, a w szczególności kwoty wynagrodzenia należnego na podstawie regulaminu pracowniczego.

48 Wynika z tego, że wniesiona przez C. Gogosa w pierwszej instancji skarga miała charakter majątkowy w rozumieniu art. 91 ust. 1 regulaminu pracowniczego. W konsekwencji Sądowi przysługiwało w tym przypadku nieograniczone prawo orzekania.

49 Przyznane sądom Unii w art. 91 ust. 1 regulaminu pracowniczego nieograniczone prawo orzekania wiąże się z powierzeniem im zadania rozstrzygnięcia zawisłych przed nim sporów w sposób zupełny (ww. wyrok w sprawie Weißenfels przeciwko Parlamentowi, pkt 67 i wyrok z dnia 17 grudnia 2009 r. w ramach wyjątkowej procedury ponownego rozpoznania wyroku w sprawie C-197/09 RX-II M przeciwko EMEA, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 56).

50 Jak zauważyła rzecznik generalny w pkt 66 opinii, to nieograniczone prawo orzekania ma w szczególności umożliwiać sądom Unii zagwarantowanie praktycznej skuteczności wydawanych przez nie w sprawach dotyczących służby publicznej wyroków

o stwierdzeniu nieważności w ten sposób, że jeżeli stwierdzenie nieważności przyjętej przez organ powołujący niezgodnej z prawem decyzji nie wystarczy, aby dany urzędnik mógł dochodzić swoich praw lub aby jego interesy były skutecznie chronione, to sąd Unii może zasądzić na jego rzecz odszkodowanie z urzędu.

51 Tymczasem chociaż w niniejszym przypadku Trybunał stwierdził, że decyzja o zaszeregowaniu i decyzja w przedmiocie zażalenia nie stanowią naruszenia prawa, to jednak należy przypomnieć, że jak wskazano w pkt 45 niniejszego wyroku, nieograniczone prawo orzekania umożliwia sądom Unii obciążenie z urzędu strony pozwanej obowiązkiem naprawienia szkody związanej z jej zawinionym działaniem, nawet w przypadku, gdy nie stwierdzono nieważności zaskarżonej decyzji.

52 Jednakże, jak zauważyła rzecznik generalny w pkt 68 i 75 opinii, należy stwierdzić, że w niniejszym przypadku poniesiona przez C. Gogosa szkoda na wynagrodzeniu i uszczerbek w rozwoju kariery zawodowej nie są następstwem decyzji o zaszeregowaniu i decyzji w przedmiocie zażalenia, lecz naruszeń prawa, których Komisja dopuściła się w ramach postępowania konkursowego a naruszenia te nie zostały przez C. Gogosa podniesione w ramach niniejszego postępowania.

53 W tych okolicznościach Sąd słusznie nie skorzystał z przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania, a tym samym drugi zarzut podniesiony w odwołaniu wnoszącego odwołanie należy oddalić z uwagi na jego bezzasadność.

W przedmiocie wniosku o odszkodowanie za przewlekłość postępowania przed Sądem

Argumentacja stron

54 Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o zasądzenie na jego rzecz kwoty 50 000 EUR tytułem odszkodowania za przewlekłość postępowania przed Sądem.

55 Komisja utrzymuje, że mamy do czynienia z nowym żądaniem, które zostało podniesione po raz pierwszy na etapie odwołania, a tym samym powinno ono zostać oddalone. Komisja dodaje, że żądanie to jest w każdym razie oczywiście bezzasadne.

Ocena Trybunału

56 Należy przypomnieć w tym względzie, że o ile nieprzestrzeganie przez Sąd rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia może stanowić podstawę do wystąpienia z wnioskiem o odszkodowanie w ramach skargi wniesionej przeciwko Unii Europejskiej na podstawie art. 268 TFUE i 340 akapit drugi TFUE (wyrok z dnia 16 lipca 2009 r. w sprawie C-385/07 P Der Grüne Punkt – Duales System Niemcy przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-6155, pkt 195), o tyle w odniesieniu do odwołania art. 113 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem stanowi, że żądania wnoszącego odwołanie powinny mieć na celu uchylenie w całości lub w części orzeczenia Sądu oraz, w danym przypadku, uwzględnienie, w całości lub w części, żądań przedstawionych

w pierwszej instancji (wyrok z dnia 9 września 2008 r. w sprawach połączonych C-120/06 P i C-121/06 P FIAMM i in. przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. I-6513, pkt 205).

57 W konsekwencji w braku jakiegokolwiek wskazania odnośnie do tego, że czas trwania postępowania miał wpływ na rozstrzygnięcie sporu, zarzut oparty na okoliczności, że postępowanie przed Sądem przekroczyło wymogi związane z poszanowaniem rozsądnego terminu nie może co do zasady prowadzić do uchylenia wyroku wydanego przez Sąd i zatem należy go uznać za niedopuszczalny (ww. wyrok w sprawie FIAMM i in. przeciwko Radzie i Komisji, pkt 203 i 211).

58 Tymczasem C. Gogos w ogóle nie twierdził, że podnoszona przez niego przewlekłość postępowania miała wpływ na rozstrzygnięcie sporu przez Sąd ani nie żądał uchylenia zaskarżonego wyroku z tego powodu.

59 W tych okolicznościach należy odrzucić wniosek o odszkodowanie, który wnoszący odwołanie przedstawił w ramach niniejszego postępowania z uwagi na jego niedopuszczalność.

60 Z powyższych rozważań wynika, że odwołanie należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

61 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

62 Jednocześnie, zgodnie z art. 122 § 2 tegoż regulaminu, w przypadku odwołań wnoszonych przez urzędników bądź innych pracowników instytucji Trybunał może rozstrzygnąć o podziale kosztów między stronami w zakresie wymaganym względami słuszności.

63 W okolicznościach niniejszego przypadku należy zastosować ten przepis i rozstrzygnąć, że każda ze stron pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) C. Gogos i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

Podpisy